

„Ja kõik te, lollakad, lähete...”

Rääkides „valmisolekust“, täpsemalt öeldes põhjustest, miks riik ja armee polnud suureks sõjaks psühholoogiliselt valmis, ei saa meenutamata jätta ka Nõukogude Liidu välispoliitika metsikuid „hüppeid“. Ammu enne seda, kui kirjutati D.Orwelli kuulus romaan, demonstreeris stalinlik juhtkond kogu maailmale selgelt selliseid fundamentaalseid printsiipe nagu: „rahu – see on sõda, tõde – see on vale“ jne.

Pärast Hitleri võimuletulekut Saksamaal muutus fašistlik hädaoht domineerivaks kogu ametlikus propagandas. Muuseas süüdistati neid parteibosse ja väejuhte, kes olid kohtualused kuulsatel 1936-1937. aasta „Moskva protsessidel“, just „sidemetes gestaapoga“. 31. juulil 1939.a. kirjutas „Pravda“: „Teise imperialistliku sõja süüdlased ja õhutajad on ilmselged. See on fašism – kuritegelik ja räpane sõjajärgse imperialismi sünnitis...”

Kuritegelik ja räpane...

Täpselt 52 päeva pärast selle publikatsiooni avaldamist, 22. septembril 1939.a, toimub sakslaste poolt hoivatud Brestis Punaarmee ja Wehrmachi ühine paraad, mida võtavad vastu kindral Guderian ja kombrig Krivošejev (interbrigaadi võitleja ja peale selle veel ka juut). 31. oktoobril 1939.a. teatas NSVL-u valitsusjuht V.M.Molotov Ülemnõukogu tribüünilt järgmist:

„...hitlerismi ideoloogiat nagu ka iga teist ideoloogilist süsteemi, võib tunnistada või eitada, see on poliitiliste vaadete küsimus... mitte ainult mõtetu, vaid ka kuritegelik on pidada sellist sõda, nagu on sõda hitlerismi hävitamise pärast, kattes seda demokraatia eest võitlemise valelipuga...” Vaat nii. Mõtetu ja kuritegelik on võidelda hitlerismi vastu. Väljas on 1939. aasta hilissügis. Selleks ajaks teadsid juba kõik, mis juhtub nendega, kes taganevad partei pealiinist... 7. novembril 1939.a. loeti kõikides roodudes, patareides ja sõjalaevadel ette (ja avaldati ajalehtedes) NSVL Kaitse RK pidupäeva käskkiri Nr.199:

„...inglise-prantsuse agressorid, ilmutamata vähimatki rahutahet, teevad kõik sõja tugevdamiseks, selle teistesse maadesse laiendamiseks... NSVL ja Saksamaa vahel sõlmitud sõpruse ja piirileping on ehitatud üles vastastikkuste huvide kindlale baasile ja selles peitub tema võimas jõud...”

Lõpuks, 30. novembril 1939.a., selgitas Peremees ise „Pravda“ toimetajale „küsimustele vastamise vormis“, kellega koos ja kelle vastu me nüüd sõbrustame. Oma armastatud kõnemaneeeris – karmilt, pidevate kordustega – raius seltsimees Stalin:

„...mitte Saksamaa ei rünnanud Inglismaad ja Prantsusmaad, vaid Inglismaa ja Prantsusmaa ründasid Saksamaad, võttes endale kogu vastutuse käimasoleva sõja suhtes... Inglismaa ja Prantsusmaa valitsevad ringkonnad lükkasid jämedalt tagasi nii Saksamaa rahuettepanekud kui ka Nõukogude Liidu katsed saavutada sõja kiiret lõppemist. Sellised on faktid...”

Nõukogudemaa töörahvas ei jõudnud veel toibudagi sellistest kallidest partei muutumatult rahuarmastava välispoliitika „piruettidest“, kui algas uus sõda.

1939. aasta novembri keskkohast alates tõusis kõikides ajalehtedes metsik ulgumine: „Soome asub vales kohas! Liiga lähedal Leningradile! Revolutsiooni hääl on hädaohus!”

26. novembril lõhkesid Mainila külas asuva nõukogude piirivalvekordoni asukohas kuus suurtükimürsku, mille tagajärjel said neli sõjaväelast surma ja 9 haavata.

27. novembril andis Soome nõukogude juhtkonnale üle vastunoodi, milles teatati, et Soome piirivalvurite vaatluste andmetel asus tulistav suurtükk nõukogude territooriumil. Täies vastavuses rahvusvahelise õiguse vaimu ja kirjatähga pani Soome ette luua ühine kahepoolne komisjon selle intsidendi asjaolude uurimiseks.

Mis nüüd algas...

„Hävitada see nurjatu bande!”

„Marruläinud koerad hävitatakse!”

„Pühkida maa pealt soome avantüristid!”

Need on „Pravda“ ja „Izvestia“ pealkirjad. Nii öelda proosa. Aga trükiti ka luuletusi:

„Verised narrid! Aitab teie nägudetegemisest!

On aeg sulgeda teie nurjatu tsirkus!

Me ei luba teile matslikult mõnitada

tööliste ja talupoegade laipade üle!

30. novembril 1939.a. ületas Punaarmee Nõukogude-Soome piiri. Samal päeval andis nõukogude lennuk vägi pommilöögi Helsingi keskrajoonide pihta. Põles raudteejaam, põles pealinna ülikool. Oli palju tapetud soome tööliste ja teenistujate laipu.

Järgmisel päeval kirjutas „Pravda“:

„...Punaarmee suudab anda purustava löögi mitte ainult soome pisiputuka pihta, vaid ka nende pihta, kelle selja taga see pisiputukas peitub...“

2. detsembril avaldati sealsamas „Pravdas“ häbeliku märkusega – „kinnipüütud radiogramm, tõlge soome keelest“ – tohutu suur, tervet lehekülge täitev „Soome Demokraatliku Vabariigi rahvavalitsuse deklaratsioon“. Sellest deklaratsioonist sai nõukogude töörahvas teada, et nende Soome töölistest klassivennad on tõusnud üles „Mannerheimi valgesoomlastest bandede“ rõhumise vastu. Sellest momendist alates ei meenutanud „Leningradi kaitsmist“ enam keegi. Lähim ülesanne oli formuleeritud niimoodi:

„...viia Helsingisse Soome Demokraatliku Vabariigi lipp ja heisata see presidendipalee katusele – töölisklassi rõõmuks ja rahvavaenlaste hirmuks“.

3. detsembril ei kutsunud „Pravda“ enam üles andma lööki „soome pisiputuka“ pihta. Ta jõudis hoopis valedega uuele tasemele ja väitis, et mitte mingit sõda tegelikult ei olegi:

„...NSVL ei sõdi Soomega, vaid täidab vastastikuse abi lepingut Soome rahvavalitsusega ning võitleb Helsingi valgekaartliku valitsusega...“

Punaarmee täidab oma vabastuslikku ülesannet ja aitab Soome töörahval lühikese ajaga taastada rahu ja kord riigis...“

On märkimisväärne, et see fraas kordab peaaegu sõna-sõnalt saksa-nõukogude 18. septembri 1939.a. ühisavalduse teksti, kus väidetakse, et „nõukogude ja saksa vägede ülesanne seisneb selles, et taastada Poola rahu ja kord, mis on rikutud seoses Poola riigi lagunemisega ning aidata Poola elanikkonda...“

Edasine asjade käik on hästi teada. Lühikese ajaga – ei õnnestunud. Soome armee meeleheitlik vastupanu, hirmus pakane, Lääne karm reaktsioon sundisid sõjategevust enneaegselt lõpetama. Ja edasi? 29. märtsil 1940.a. teatas seltsimees Molotov NSVL Ülemnõukogu istungjärgul silmagi pilgutamata: „Seoses NSVL ja Soome (s.o „Helsingi valgekaartliku valitsusega“) vahelise kokkuleppega tõusis üles küsimus Rahvavalitsuse laialimineku kohta, mis ka nende poolt tehti...“

Küll ikka vedas Molotovil selle „rahvavalitsusega“. Kui oli vaja – siis tekkis iseenesest, muutus ülearuseks – läks ise viivitamatult laiali. Aga inimesed? Kümned tuhanded punaarmeelased, kes langesid lumistel väljadel Viiburi all – kas nemad tõusid siis Molotovi soovil „iseenesest hauast üles“?

Kogu see nurjatu tsirkus toimus kogu rahva silme all. Ärme räägime terve rahva nimel, kuid selle üksikud esindajad said juba suurepäraselt aru, mis neid ees ootab.

„Kui NSVL on sõjaks valmis, küll siis teile, lollidele, teatatakse, - ja lähme vabastama oma inglise ja saksa vendi – ja kõik te, lollakad, lähete“.

Vaat nii – lihtsalt, näitlikult, täpselt – väljendas oma arusaamist „praegusest momendist“ punaarmeelane Zjuzin, Arhangelski SRK 337.üksiku õhutõrjedisjoni reamees. See juhtus 37 päeva enne suure sõja algust, 15. mail 1941.aastal.

Ja kõik te, lollakad, lähete...

Miks me siis nii väga imestame, kui me puutume kokku faktidega, mis annavad tunnistust selle kohta, et **mitte kõik ei olnud lollakad, mitte kõik ei kiirustanud tapaleminekuga „kommunismile maksimaalse kasu saavutamiseks“, mitte kõik ei unistanud „heast sõjast“, millega „vabastatakse“ järjekordsed „vennad“ normaalsest inimlikust elust?**

Kas on siis nii uskumatu oletus selle kohta, et Boldini ratsa-mehhaniseeritud grupi (mille fantastilisest hävingust oli juttu meie raamatu II osas) võitlejate ja komandöride seas leidus ka 1939. aasta septembris Brestis toimunud „sõpruse paraadist“ osavõtjaid? Kas ei võinud neile pähe tulla sellised lihtsad küsimused: „Mis on meil tegemist selle järjekordse maade ümberjagamise pärast puhkenud Hitleri ja Stalini vahelise kaklusega? Ja kui kaua on see vaenlane, kes tuleb nüüd puruks lüüa järjekordse „õiglase eesmärgi“ nimel, meile vaenlaseks – või mõtleb Molotov paari nädala pärast äkki jälle ümber?“

Neile küsimustele tuli lihtsatel nõukogude inimestel vastata mitte televisiooni „talk-show“ raames, mitte kuskil väitlusringis või salajase hääletuse kabiinis. Valelik, iseennast lollitav võim nõudis talt oma elu ohverdamist. Ainukese ja kordumatu. Anda see ära kohe ja alatiseks.